

"মৰমৰসন্তানসকল- শ্ৰীমতভাৰতসেৱাকৰোঁতাসকলেহেৰাজস্বকৰাৰপুৰস্কাৰলাভকৰে,
তোমালোকসন্তানসকলএতিয়াপিতাৰসহায়কহৈছেসেইকাৰণেতোমালোকেবহুতডাঙৰপুৰস্কাৰলাভকৰা"

প্ৰশ্ন: পিতাৰজ্ঞানৰডাঙ্গ (নৃত্য)কোনসকলসন্তানৰসন্মুখতবহুতভালহয়?

উত্তৰ: যিসকল জ্ঞানৰ প্ৰতি আগ্ৰহী, যাৰ যোগৰ নিচা আছে, তেওঁলোকৰ সন্মুখত পিতাৰ জ্ঞানৰ নৃত্য বহুত ভাল হয়। বিদ্যাৰ্থীসকল ক্ৰমানুসৰি হয়। কিন্তু এইখন হৈছে আশ্চৰ্যকৰ স্বল। কাৰোবাৰ লেখমাত্ৰও জ্ঞান নাই, কেৱল ভাৱনামুক্ত হৈ আছে, সেই ভাৱনাৰ আধাৰতো সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হৈ যায়।

ওঁমশান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বুজায়, ইয়াক কোৱা হয় আত্মিক জ্ঞান বা আধ্যাত্মিক জ্ঞান। আধ্যাত্মিক জ্ঞান কেৱল এজন পিতাৰহে আছে অন্য কোনো মনুষ্য মাত্ৰৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞান নাই। আত্মিক জ্ঞান দিওঁতা হৈছেই এজন, যাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেক মনুষ্যৰে নিজৰ-নিজৰ বিশেষত্ব নাথাকে জানো। বেৰিষ্টাৰ বেৰিষ্টাৰ হয়। ডাক্তাৰ ডাক্তাৰ হয়। প্ৰত্যেকৰে দায়িত্ব আৰু ভূমিকা বেলেগ-বেলেগ। প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে আৰু সেই ভূমিকা অবিনাশী। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম হয়। আশ্চৰ্যকৰ নহয়নে। গায়নো কৰে জিলিকি উঠে ব্ৰকুটিৰ মধ্যত..... এইটোও গোৱা হয় নিৰাকাৰ আত্মাৰ এই শৰীৰ হৈছে সিংহাসন। হওঁতে অতি সূক্ষ্ম বিন্দু। অন্য সকলো আত্মা হৈছে ভাওৰীয়া। এটা জন্মৰ চেহেৰা আনটো জন্মৰ সৈতে নিমিলে, এটা জন্মৰ ভূমিকা আনটো জন্মৰ সৈতে নিমিলে। কোনেও নাজানে যে মই অতীতত কি আছিলোঁ আকৌ ভৱিষ্যতে কি হ'মগৈ। এয়া পিতাইহে সংগমত বহি বুজায়। পুৱা তোমালোক সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহিলে প্ৰশমিত হৈ থকা আত্মা প্ৰস্ফলিত হৈ যায় কিয়নো আত্মাত বহুত মামৰ লাগি আছে। পিতাই সোণাৰীৰ কামো কৰে। পতিত আত্মাসকলক, য'ত মামৰ লাগি আছে, তাক পবিত্ৰ কৰি তোলে। মামৰতো লাগে নহয় জানো। ৰূপ, তাম, লোহা আদি নাম বিলাকো তেনেকুৱা। স্বৰ্ণ যুগ, ৰূপালী যুগ..... সত্যোপধান, সত্যো, ৰজো, তমো..... এই কথাবোৰ অন্য কোনো মনুষ্য, গুৰুৰে বুজায়। এজন সংগুৰুৱেহে বুজায়। সংগুৰুৰ অকাল সিংহাসন বুলি কয় নহয় জানো। সেই সংগুৰুকো সিংহাসন নালাগে জানো। যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলৰ নিজৰ-নিজৰ সিংহাসন আছে, তেৱোঁ সিংহাসন ল'বলগীয়া হয়। তেওঁ কয় - মই কোনখন সিংহাসন লওঁ - সেয়া জগতত কোনেও গম নাপায়। তেওঁলোকেতো নেতী-নেতী (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ আহিছে। আমি নাজানো। তোমালোক সন্তানসকলেও বুজি পোৱা যে আমিও আগতে একোৱেই নাজানিছিলোঁ। যিয়ে একোৱেই বুজি নাপায়, তেওঁক বুদ্ধিহীন বুলি কোৱা হয়। ভাৰতবাসীয়ে বুজি পায় যে আমি বহুত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন আছিলোঁ। বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্য আমাৰ আছিল। এতিয়া বুদ্ধিহীন হৈ পৰিছোঁ। পিতাই কয় - তোমালোকে শাস্ত্ৰ আদি যদিও কিবা পঢ়িছা, সেই সকলোবোৰ এতিয়া পাহৰি যোৱা। কেৱল এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো লাগিলে থাকা। সন্ত্যাসীসকলৰ অনুগামীসকলো নিজৰ-নিজৰ ঘৰত থাকে। কোনো-কোনো সঁচা অনুগামী হ'লে তেতিয়া তেওঁলোকৰ লগত থাকে। বাকী কোনোবা ক'ৰবাত, কোনোবা আন ক'ৰবাত থাকে। গতিকে এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। ইয়াক কোৱা হয় জ্ঞানৰ নৃত্য। যোগ হৈছে শান্ত (মৌন) অৱস্থা। জ্ঞানৰ নৃত্য হয়। যোগততো একেবাৰে শান্ত হৈ থাকিব লাগে। ডেড চাইলেন্স (মৃত্যুৰ পিছৰ নিস্তৰ্দ্ধতা) বুলি নকয় জানো। তিনি মিনিট ডেড চাইলেন্স। কিন্তু তাৰো অৰ্থ কোনেও নাজানে। সন্ত্যাসীয়ে শান্তিৰ কাৰণে জংঘললৈ যায় কিন্তু তাত জানো শান্তি পাব পাৰে। এটা কাহানিও আছে - ৰাণীৰ হাৰ ডিঙিতে আছিল..... এইটো দৃষ্টান্ত হৈছে শান্তিৰ কাৰণে। পিতাই এই সময়ত যিবিলাক কথা বুজায় সেয়া দৃষ্টান্ত ৰূপত পিছত ভক্তি মাৰ্গত চলি থাকে। পিতাই এই সময়ত পুৰণি সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰি নতুন সৃষ্টি গঢ়ি তোলে। তমোপধানৰ পৰা সত্যোপধান কৰি তোলে। এয়াতো তোমালোকে বুজিব পাৰা। বাকী এই সৃষ্টিয়েই হৈছে তমোপধান পতিত কিয়নো সকলো বিকাৰৰ পৰা জন্ম হয়। দেৱতাসকলতো বিকাৰৰ পৰা জন্ম নহয়। সেইখনক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। "নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব" বুলি কয় কিন্তু তাৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোকেই পূজাৰ পৰা পূজাৰী হৈছা। বাবাৰ কাৰণে কেতিয়াও এনেকৈ কোৱা নহয়। পিতা কেতিয়াও পূজাৰী নহয়। মনুষ্যইতো কণ-কণত পৰমাত্মা আছে বুলি কৈ দিয়ে। তেতিয়া পিতাই কয় - ভাৰতত যেতিয়াই এনেকুৱা ধৰ্ম গ্ৰানী হয়.....। তেওঁলোকেতো কেৱল নিয়মমাফিক শ্লোক পঢ়ে, অৰ্থ একোৱেই নাজানে। তেওঁলোকে ভাবে শৰীৰহে পতিত হয়, আত্মা নহয়।

পিতাই কয় - প্ৰথমে আত্মা পতিত হৈছে সেইবাবে শৰীৰো পতিত হৈ পৰিছে। সোণতহে খাদ জমা হয় তেতিয়া আকৌ

গহনাও তেনেকুৱাই তৈয়াৰ হয়। কিন্তু সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গত। পিতাই বুজায় - প্ৰত্যেকৰে ভিতৰত আত্মা বিৰাজমান, কোৱাও হয় - জীৱ আত্মা। জীৱ পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। মহান আত্মা বুলি কোৱা হয়, মহান পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। আত্মাইহে ভিন্ন-ভিন্ন শৰীৰ লৈ ভূমিকা পালন কৰে। গতিকে যোগ হৈছে একেবাৰে শান্ত (মৌন) অৱস্থা। এয়া আকৌ হৈছে জ্ঞানৰ নৃত্য। পিতাৰ জ্ঞানৰ নৃত্যও সেইসকলৰ আগত হ'ব যিসকল আগ্ৰহী হ'ব। পিতাই জানে কাৰ কিমান জ্ঞান আছে, কিমান তেওঁৰ যোগৰো নিচা আছে। শিক্ষকেতো জানিব নহয় জানো। পিতাইও জানে কোন-কোন ভাল গুণৱান সন্তান হয়। ভাল-ভাল সন্তানৰহে য'ৰ-ত'ৰ পৰা নিমন্ত্ৰণ আহে। সন্তানসকলৰ ভিতৰতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। প্ৰজাও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি হয়। এইখন স্কুল অথবা পাঠশালা নহয় জানো। পাঠশালাত সদায় ক্ৰম অনুসৰি বহে। বুজিব পাৰি অমুক তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ, এওঁ মধ্যম। ইয়াততো এয়া বেহদৰ শ্ৰেণীকোঠা হয়, ইয়াত কাৰোবাক ক্ৰম অনুসৰি বহুৱাব নোৱাৰি। বাবাই জানে মোৰ সন্মুখত এয়া যি বহি আছে এওঁৰ একোৱেই জ্ঞান নাই। কেৱল ভাৱনা আছে। বাকী জ্ঞানো নাই আৰু যোগো নাই। ইমানখিনি নিশ্চয় আছে - এওঁ বাবা হয়, এওঁৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। উত্তৰাধিকাৰতো সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিবই। কিন্তু ৰাজত্ব কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰম অনুসৰি পদ আছে। যিয়ে বহুত ভাল সেৱা কৰে তেওঁতো বহুত ভাল পুৰস্কাৰ লাভ কৰে। ইয়াত সকলোকে পুৰস্কাৰ দি থাকে, যিয়ে ৰায় দিয়ে, মগজু খটায়, তেওঁলোকে পুৰস্কাৰ লাভ কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা বিশ্বত সঁচা শান্তি কেনেকৈ হ'ব? পিতাই কৈছে তেওঁলোকক সোধাচোন বাৰু যে বিশ্বত শান্তি কেতিয়া আছিল? কেতিয়াবা শুনিছা বা দেখিছিলানে? কি ধৰণৰ শান্তি বিচৰা? কেতিয়া আছিল? তোমালোকে প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা কিয়নো তোমালোকে জানা যে যিয়ে প্ৰশ্ন সোধে আৰু নিজেই নাজানে তেন্তে তেওঁক কি বুলি কোৱা হ'ব? তোমালোকে বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰা সোধা যে কি ধৰণৰ শান্তি বিচৰা? শান্তিধামতো আছে, য'ত আমি সকলো আত্মা থাকোঁ। পিতাই কয় - প্ৰথম হৈছে শান্তিধামক স্মৰণ কৰা, দ্বিতীয়তে সুখধামক স্মৰণ কৰা। সৃষ্টি চক্ৰৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নথকাৰ কাৰণে কিমান মিছা কথা কৈ দিছে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী হওঁগৈ। আমি দেৱতা আছিলোঁ, এতিয়া পুনৰ মনুষ্য হ'লো। দেৱতাসকলক দেৱতা বুলি কোৱা হয়, মনুষ্য বুলি কোৱা নহয় কিয়নো দৈৱী গুণধাৰী হয় নহয় জানো। যাৰ অৱগুণ আছে তেওঁলোকে কয় মই নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই। শাস্ত্ৰত যিবোৰ কথা শুনে সেয়া কেৱল গাই থাকে - অচতম্ কেশৱম...। যেনেকৈ ভাটৌক শিকোৱা হয়। এনেকৈ কয় যে বাবা আহি আমাক সকলোকে পাৱন কৰি তোলাক। ব্ৰহ্মলোকক বাস্তৱত সৃষ্টি বুলি কোৱা নহয়। তাত তোমালোক আত্মাসকল থাকা। বাস্তৱতে ভূমিকা পালন কৰা লোক এইখনেই। সেয়া হৈছে শান্তিধাম। পিতাই বুজায় - মই বহি তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিওঁ। মই আহোঁৱেই তেওঁৰ শৰীৰত যিয়ে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। এৱোঁ এতিয়াহে শুনে। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। পুৰণি পতিত সৃষ্টি, ৰাৱণৰ সৃষ্টি। যি এক নম্বৰৰ পবিত্ৰ আছিল তেওঁৱেই আকৌ লাষ্ট (অন্তিম) নম্বৰৰ পতিত হৈ পৰিল। তেওঁক নিজৰ ৰথ কৰি লওঁ। প্ৰথমৰ জনেই এতিয়া অন্তিমত আহি পাইছে। পুনৰ প্ৰথমত যাব লাগে। চিত্ৰতো বুজোৱা হৈছে - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। এনেকৈতো নকয় যে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মত আহোঁ। যাৰ শৰীৰত আহি বহে তেৱেই পুনৰ গৈ নাৰায়ণ হয়। বিষ্ণু আৰু অন্য কোনো নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অথবা ৰাধা-কৃষ্ণৰ যুগল ৰূপ বুলি কোৱা। বিষ্ণু কোন হয় - এয়াও কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক বেদ-শাস্ত্ৰ, সকলো চিত্ৰ আদিৰ ৰহস্য বুজাওঁ। মই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেওঁ পিছত এয়া (নাৰায়ণ) হয়। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। এই ব্ৰহ্মা, সৰস্বতী, আকৌ সেয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হয়গৈ। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত মই প্ৰৱেশ কৰি ব্ৰাহ্মণসকলক জ্ঞান দিওঁ। গতিকে এই ব্ৰহ্মাইও শুনে। এওঁ এক নম্বৰত শুনে। এওঁ হৈছে ডাঙৰ নদী ব্ৰহ্মপুত্ৰ। মেলাও সাগৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ পাৰত লাগে। ডাঙৰ মেলা লাগে, য'ত সাগৰ আৰু নদীৰ সংগম হয়। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এওঁ সেয়া (নাৰায়ণ) হয়গৈ। এওঁক সেয়া (ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু) হ'বলৈ এক চেকেণ্ড লাগে। সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায় আৰু তৎক্ষণাত নিশ্চয় হৈ যায় - মই এনেকুৱা হ'বলৈ গৈ আছোঁ। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ। গতিকে এই মূল্যহীন সম্পত্তি কি কৰিম? সকলো এৰি দিলে। তোমালোকেও প্ৰথমে গম পোৱা - বাবাৰ আগমন হৈছে, এই সৃষ্টি এতিয়া নাশ হৈ যাব গতিকে তৎক্ষণাত দৌৰিলা। বাবাই পলুৱাই অনা নাছিল। অৱশ্যে হয়, ভাটিৰ তৈয়াৰ হ'বলগীয়া আছিল। এনেকৈ কয় যে কৃষ্ণই পলুৱাই আনিলে। বাৰু, কৃষ্ণই যদি পলুৱাই আনিলে তেন্তে পাটৰাণী বনালে নহয় জানো। গতিকে এই জ্ঞানেৰে বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হোৱা। এয়াতো ভাল কথা। ইয়াত গালি খোৱাৰ দৰকাৰ নাই। আকৌ কয় কলংক যেতিয়া লাগে তেতিয়াহে কলংগিধৰ হয়। কলংক লাগে শিৱবাবাৰ। কিমান যে গ্লানি কৰে। এনেকৈ কয় মই আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। এতিয়া পিতাই বুজায় - এনেকুৱা নহয়। আমি আত্মা এতিয়া ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণ হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ কুল। ইয়াক ৰাজবংশ বুলি কোৱা নহয়। ৰাজবংশ অৰ্থাৎ য'ত ৰাজত্ব হয়। এয়া তোমালোকৰ কুল। হওঁতে বহুত সহজ, আমি ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হ'মগৈ সেই কাৰণে দৈৱীগুণ নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে। চিগাৰেট, বিড়ি আদি জানো দেৱতাসকলক ভোগ লগোৱা হয়? শ্ৰীনাথ মন্দিৰত ঘিউৰ বহুত

উৎকৃষ্ট ভোগ তৈয়াৰ কৰা হয়। ভোগ ইমান লগায় যে পিছত দোকান লাগি যায়। যাত্ৰীসকলে গৈ লয়। মনুষ্যৰ বহুত ভাৱনা থাকে। সত্যযুগততো এনেকুৱা কথা নহয়। এনেকুৱা মাখি আদি নাথাকিব, যে কিবা বস্তু নষ্ট কৰিব। এনেকুৱা বেমাৰ আদি তাত নাথাকে। ডাঙৰ মানুহৰ ঘৰত চাফ-চিকুনতাও বহুত হয়। তাততো এনেকুৱা কথাই নাথাকে। ৰোগ আদি নহয়। এই সকলোবোৰ বেমাৰ দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। পিতা আহি তোমালোকক সৰ্বদা নিৰোগী কৰি তোলে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক সৰ্বদা নিৰোগী হৈ যোৱা। আয়ুসো দীৰ্ঘ হয়। কালিৰ কথা। 150 বছৰ আয়ুস নাছিল জানো। এতিয়াতো গড় আয়ুস 40-45 বছৰ কিয়নো তেওঁলোক যোগী আছিল, এয়া হৈছে ভোগী।

তোমালোক ৰাজযোগী, ৰাজঋষি হোৱা সেই কাৰণে তোমালোক পবিত্ৰ। কিন্তু এয়া হৈছেই পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। মাহ বা বছৰ নহয়। পিতাই কয় - মই কল্পই-কল্পই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আহোঁ। পিতাই নিতৌ বুজাই থাকে। তথাপিও কয় এটা কথা কেতিয়াও নাপাহৰিবা - পবিত্ৰ হ'বলৈ হ'লে মোক স্মৰণ কৰা। নিজক আত্মা বুলি ভাবা। দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰা। এতিয়া তোমালোক উভতি যাব লাগিব। মই আহিছোঁ তোমালোক আত্মাসকলক চাফা কৰিবৰ কাৰণে, যাৰ দ্বাৰা আকৌ শৰীৰো পবিত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিবা। ইয়াততো বিকাৰৰপৰা জন্ম হয়। আত্মা যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হয় তেতিয়া তোমালোকে পুৰণি বস্ত্ৰ এৰি দিয়া। পুনৰ নতুন পাবা। তোমালোকৰ গায়ন আছে - বন্দে মাতৰম্ (মাতৃ সকলৰ জয়)। তোমালোকে ধৰণীকো পবিত্ৰ কৰি তোলা। তোমালোক মাতৃসকলে স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোলা। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে। বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) আত্মা ৰূপী জ্যোতিক প্ৰজ্জ্বলিত কৰিবৰ কাৰণে পুৱাই-পুৱাই স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে মলিনতা আতৰিব। আত্মাত যি খাদ (মামৰ) পৰিছে সেয়া স্মৰণৰ দ্বাৰা আতৰাই সঁচা সোণ হ'ব লাগে।

(2) পিতাৰ পৰা উচ্চ পদৰ প্ৰাইজ (পুৰস্কাৰ) ল'বৰ কাৰণে ভাৱনাৰ লগতে জ্ঞানৱান আৰু গুণৱানো হ'ব লাগে। সেৱা কৰি দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: একবল একভৰসাৰ আধাৰত মায়া কঢ়াৰেণ্ডাৰ (আত্মসমৰ্পণ) কৰাওঁতা শক্তিশালী আত্মাহোৱা
এক বল এক ভৰসা অৰ্থাৎ সদায় শক্তিশালী। য'ত এক বল এক ভৰসা আছে ত'ত কোনেও লৰাব নোৱাৰে। তেওঁৰ আগত মায়া মূৰ্ছিত হৈ যায়, আত্মসমৰ্পণ হৈ যায়। মায়া আত্মসমৰ্পণ হৈ গ'লে সদায় বিজয়ী হ'বই। গতিকে এইটোৱেই নিচা থাকিব লাগে যে বিজয় আমাৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। এই অধিকাৰ কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। অন্তৰত যাতে এইটো স্মৃতি উদয় হৈ থাকে যে আমিযেই কল্প-কল্পৰ শক্তি আৰু পাণ্ডৱ বিজয়ী হৈছিলোঁ, হৈছো আৰু আকৌ হ'ম।

স্লোগান: নতুন সৃষ্টিৰ স্মৃতিৰে সকলো গুণক আহ্বান কৰা আৰু তীব্ৰ গতিৰে আগবাঢ়ি যোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!